

Az erdő lelke

Bilincset zörget őszi szélviharban

Idők Urának ősi nagy keze.

Pereg, pereg virág s levél kihaltan

S labdázza játszva ősznek vad szele.

Hiába nyög, hiába sír az erdő,

A jajgatóknak irgalom csak nem jó.

A friss harasztot zörgető titánok

Kacagva tépik fáknak kérgeit.

A símatestű bükkfaóriások

Pattogva szórják águk végeit.

A tölgy is fázva, megalázva hördül.

Mint kósza árnyék hajlik ki a ködből.

Bilincsbe verve áll a tépett erdő.

Csupasz faágak néznek az ég felé.

A lomha köd mint óriás felhő,

Riadva, félve ütközik belé,

S hogy testét szúrja tenger dárdahegybe,

A vére hull az ősi rengetegre.

A véres, könnyes, csöndes erdő mélyén
Magasra tartja egy fa ott magát!
És zöld ruhát cipelget ága élén,
Mert végig élte daccal a csatát.
Fenyő! Ez él! Ez nincs bilincsbe verve!
A télbe, hóba ez az erdő lelke!

Papírcsónak üzenetet ringat

(részlet)

Szőke Tisza ezüst habja
Nap sugarát himbálgatja,
Mintha fia lenne.
Selymes partján kicsi lányka,
Egy kis szőke hadiárva
Gyönyörködik benne.

A habokat el-elnézi,
Csacsog, susog, beszél néki,
Ha senki se hallja.
Papírcsónak van kezében,
Könny csillog a bús szemében

Minden esthajnalba.

.....

Bandi kutyám, kis jószágom,
Legjobb állat a világon,
Kérlek nagyon szépen,
Hogy az én kis alvóbabám,
Mit Zentára vett édesapám,
Megőrizd ám nékem!

Őrizd, őrizd, mert én hiszem,
Hogy a szőke Tisza vizen
Még mi hazaérünk.
Meglátjuk az öreg házat,
Ott mondjuk el az imánkat,
Odahaza élünk!

Ünnepel a kertem

(részlet)

Megérkeztek az égi fényjelek!
Új szél dúdolja ezt az éneket:
-Szép fák, ti szent cselédek, éljetek!
Ébredjetek: gyökér, törzs, ágbogak!

Fehér mennyasszonyruhás lányokat
A legszebb nászra öltöztessetek!
Élesszétek a legszebb életet,
Tavasznak titkát, tarka sok csodát
Ti, almafák, körték és lila orgonák!

.....

A százhusz fámon százezer virág!
S az mind, mind vágyat rejteget.
Hogy hozzásimul a másik virághoz...
Akár az ember: úgy susog, szeret.
Pillangók, méhek, kis bogárkezek
Ingyen hordják az üzeneteket.
S a kis virágok boldogok nagyon.
Hintáztatnak a gyenge gallyakon.

Az ágyuk: illat. Vánkosuk: a Nap.
S mikor a vágyuk csacska csókba kap:
Kacag a kertem minden bokra, fája.
Remeg a boldog, habfehér virágba.